

25. juni 2013

EM 2013/60

I henhold til § 36 i Forretningsordenen for Inatsisartut fremsætter vi følgende forslag til forespørgselsdebat:

Forespørgselsdebat om forsoning, identitet, sprog og menneskerettigheder og om, hvordan vi som nation sikrer et inkluderende samfund, hvor vi sætter befolkningens rettigheder og fælles velbefindende i højsædet, uanset etnicitet, sprog og kulturel baggrund.

(Medlemmer af Inatsisartut Juliane Henningsen og Sara Olsvig, Inuit Ataqatigiit)

Gennem valgkampene i første halvdel af dette år blev sprog, identitet, nationalisme og kulturel enfoldighed atter sat på dagsordenen som værende grundværdier vælgerne skulle sætte deres kryds ud for.

Debatten grænsede i nogle tilfælde til diskriminatorisk nationalisme, og der blev igen sat spørgsmålstejn ved, om ikke-grønlandsk-sprogede grønlandske borgere har ret til at deltage direkte i demokratiet ved at kunne tale i landets parlament.

Debatten er altid god at tage, men når debatten bliver kontraproduktiv i form af skabelse af splittelse i samfundet, og når debatten manifesterer sig ved, at lyshårede og dansktalende grønlændere atter skal leve med tilråb i bybilledet og marginalisering i forhold til 'grønlandskhed', så er strengen, og efter vores mening, menneskerettighederne, overtrådt.

Vi vil fra Inuit Ataqatigiit slå fast, at vi sætter det grønlandske sprog og vores kultur i højsædet. Efter vores mening har det grønlandske samfund en helt særlig styrke i, at have bevaret det grønlandske sprog i en så høj grad som vi har. En stor majoritet af vores befolkning bruger og lever i det grønlandske sprog, ganske som vi bør.

Vi er ganske enige i, at det grønlandske sprog også i højere grad skal præge både bybilledet og sproget hos myndighederne. Vi mener også, at der til stadighed skal arbejdes med at udvikle vores sprog og i højere grad undervises i vores sprog for de som ikke mestrer det, eller vil blive bedre til det.

Denne forespørgselsdebat er således ikke ment som en debat om sproget som sådan, men om de rettigheder alle vores borgere har, som grønlandske borgere, uanset sprog, etnicitet eller kulturel baggrund.

Ser vi os om i bybilledet så ser vi med tydelighed, at Grønland er mangfoldigt. Vi har mange borgere med anden etnisk baggrund end grønlandsk, og dem skal der være plads til.

Et moderne samfund som vores er præget af mangfoldighed og bør fortsat også være rummeligt. Det vil sige, at der i et moderne Grønland, som en selvfølge skal værnes om det grønlandske sprog og vores kultur, men det må ikke ske ved at ekskludere dele af vores befolkning.

Det er en del af grønlandsk kultur at være mangfoldig. Det er en del af vores identitet, at vi har en kolonihistorie. Derfor bør der ikke være tvivl om, at alle grønlandske borgere på forskellig vis er berørte af denne kolonihistorie. Ikke kun de grønlandsksprogede borgere.

Med denne debat ønsker vi at sætte fokus på, hvordan vi ser den stigende splittelse som et menneskerettighedsproblem, og særligt et problem vi ikke ønsker spreder sig yderligere til vores kommende generationer i form af mobning og marginalisering på grund af sprog, hudfarve eller kulturel baggrund blandt vores børn.

For Inuit Ataqatigiit er det vigtigt, at Grønland som et moderne samfund, med ansvar over for sine borgere, anerkender sig de rettigheder borgerne har, og påtager sig ansvaret at beskytte dem. Det er en stats ansvar. Det er også vores holdning, at menneskerettigheder bør være i centrum for udviklingen af vores land. Vi må ikke hævde vores egne rettigheder ved at trampe på andres. Med andre ord, vi bør ikke selv blive et undertrykkende samfund over for vores egne mindretal.

For Inuit Ataqatigiit er det vigtigt, at der i vores samfund er plads til alle. For os er det vigtigt, at vi som et stærkt folk med en stærk kultur rummer andre sprog og andre kulturer i stedet for at undertrykke dem.